

R O M A N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IV-A CIVILĂ
DECIZIA CIVILĂ NR. 184A
Ședința publică din data 16.02.2024
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE: CRISTINA DOBRESCU
JUDECĂTOR: LINDA IULIA BÂRLĂDEANU
GREFIER: Andreea Cristina Oancea

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulate de apelantul-reclamant **Tudosan Ionel**, împotriva sentinței civile nr.974/14.06.2022 pronunțată de Tribunalul București – Secția a III – a Civilă în dosarul nr.15869/3/2021, în contradictoriu cu intimatul-pârât **Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice**, în cauza având ca obiect „acțiune în răspundere delictuală”.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 02.02.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre judecătorească, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 16.02.2024, când, în aceeași compunere, a deliberat și a pronunțat următoarea soluție:

CURTEA,

Deliberând asupra apelului pendinte, reține următoarele:

Prin **cererea** înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a III-a Civilă, la data de 28.05.2021, sub nr. 15869/3/2021, reclamantul TUDOSAN IONEL, în contradictoriu cu pârâtul STATUL ROMAN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, a solicitat instanței ca prin hotărârea ce va pronunța să dispună obligarea pârâtului la plata următoarelor sume:

- Suma de 40.000 lei, reprezentând cheltuieli de judecată efectuate de reclamant cu ocazia judecării cauzei penale înregistrate sub nr. 2600/1/2015 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție (etapa fondului) și a cauzei înregistrate sub nr. 1822/1/2017 (etapa apelului) pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a soluționat apelul declarat de Ministerul Public - Parchetul de pe Lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 49/31.01.2017, pronunțată de Înalta Curți de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr. 2680/I/2015.

-Suma de 1.000.000 lei, reprezentând daune morale cauzate reclamantului prin declanșarea procesului penal, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea - nelegală în judecată, în stare de control judiciar (cu obligarea de a nu părăsi localitatea de domiciliu - Craiova) urmată de stingerea acțiunii penale prin-achitare și implicit pentru atingerea adusă dreptului la libertate și siguranță, Ia. libertatea de circulație (mișcare) a reclamantului la viața familială, imagine, onoare și demnitate, reputație, inclusiv dreptul la viața privată.

- plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentului litigiu, potrivit art. 453 Cod procedură civilă.

Pârâtul STATUL ROMAN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE a formulat **întâmpinare**, solicitând instanței, față de pretențiile reclamantului rezultate din cererea de chemare în judecată, să admită excepțiile invocate și să respingă acțiunea în consecință, iar în subsidiar, să dispună respingerea cererii ca neîntemeiată.

Prin **sentința civilă nr. 974/14.06.2022** Tribunalul București a admis excepția lipsei calității procesuale pasive invocată prin întâmpinare și a respins ca fiind introdus împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală pasivă capătul de cerere privind obligarea pârâtului la plata sumei de 40 000 lei reprezentând cheltuieli de judecată efectuate în dosarele penale nr. 2600/1/2015 al ICCJ și nr. 1822/1/2017 al ICCJ, a admis excepția inadmisibilității cererii în ceea ce privește celelalte petite ale acțiunii.

Pentru a pronunța această soluție Tribunalul a reținut că acțiunea a fost întemeiată în drept pe dispozițiile art. 1349 și 1357 din Codul Civil care instituie răspunderea civilă delictuală.

Or, în ceea ce privește răspunderea statului, trebuie pornit de la dispoziția constituțională înscrisă la art. 52 alin.(3) conform căruia: "Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea magistraților care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență." Astfel, rezultă că răspunderea statului este o răspundere directă, limitată doar la prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele de pe rolul instanțelor.

Or, Legea 303/2004 conține dispoziții speciale care prevăd condițiile în care se poate antrena răspunderea Statului prin Ministerul Finanțelor Publice, respectiv dispozițiile art. 96 și urm. din lege.

Prin urmare, nu se poate alege calea dreptului comun pentru a se dezbate răspunderea statului român, în condițiile în care există reglementare specială, care, la interpelarea instanței de judecată, nu a fost aleasă - indicată de reclamant ca și temei de drept al acțiunii sale.

Prin urmare, este inadmisibilă acțiunea formulată de reclamant,

În ceea ce privește petitul relativ la plata cheltuielilor de judecată angajate de reclamant în procesul penal care s-a finalizat cu achitarea sa, a apreciat instanța că pârâtul nu are calitate procesuală pasivă, nefiind parte în raportul juridic care a condus la angajarea acestor cheltuieli.

Împotriva sentinței civile nr.974/14.06.2022 pronunțată de Tribunalul București – Secția a III – a Civilă în dosarul nr.15869/3/2021 a formulat **apel** reclamantul Tudosan Ionel.

În motivare, apelantul-reclamant solicită admiterea apelului, schimbarea sentinței civile atacate, cu consecința admiterii cererii de chemare în judecată astfel cum a fost formulată, în sensul obligării pârâtului la plata următoarelor sume: suma de 40.000 lei, reprezentând cheltuieli de judecată efectuate de apelantul-reclamant cu ocazia judecării cauzei penale înregistrate sub nr. 2600/1/2015 pe rolul înaltei Curți de Casație și Justiție (etapa fondului) și a cauzei înregistrate sub nr. 1822/1/2017 (etapa apelului) pe rolul înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a soluționat apelul declarat de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 49/31.01.2017, pronunțată de înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr. 2600/1/2015; suma de 1.000.000 lei, reprezentând daune morale cauzate apelantului reclamant prin declanșarea procesului penal, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea nelegală în judecată, în stare de control judiciar (cu obligarea de a nu părăsi localitatea de domiciliu - Craiova) urmată de stingerea acțiunii penale prin achitare și implicit pentru atingerea adusă dreptului la libertate și siguranță, la libertatea de circulație (mișcare) a apelantului reclamant la viața familială, imagine, onoare și demnitate, reputație, inclusiv dreptul la viața privată, cu plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentului litigiu, potrivit art. 453 Cod procedură civilă.

Apelantul-reclamant a detaliat în cadrul acțiunii introductive și a celorlalte acte procedurale depuse, motivele de fapt și de drept care au stat la baza intentării acțiunii, depunând dovezi în acest sens, precum și temeiurile de drept care au stat la baza formulării acțiunii, acestea fiind însă total ignorate de către prima instanță de judecată, care a respins

acțiunea admitând excepțiile: lipsei calității procesuale pasive a pârâtului - cu privire la capătul de cerere privind obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată efectuate în dosarele penale; inadmisibilității acțiunii cu privire la celelalte capete de cerere - daune morale și cheltuieli de judecată ocazionate cu derularea prezentului litigiu.

Astfel, cu o motivare sumară, întinsă pe mai puțin de 11 rânduri, după 11 luni de la pronunțarea hotărârii (hotărârea a fost pronunțată la data de 14.06.2022, iar redactarea hotărârii a fost realizată abia în aprilie 2023, fiind comunicată la data de 24.04.2023), prima instanță de judecată a respins acțiunea în baza excepțiilor amintite anterior, ignorând și răstălmăcind, deși au fost expres menționate și citate:

Temeiurile în baza cărora a fost formulată acțiunea a reținut doar art. 1349 și 1357 care instituie răspunderea civilă delictuală, deși acțiunea s-a întemeiat atât pe acestea din urmă, cât și pe dispoziții relevante din Codul de procedură penală/civilă - art. 276 CPP și art. 453 CPC cu privire la cheltuielile de judecată derulate în procesul penal al apelantului-reclamant și art. 1349,1357,1381 Cod civil, art. 253-253 Cod civil, art. 9 CPP, art. 22 alin 1. și art. 23 alin. 1, 26 din Constituția României, art. 2 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenție, art. 5 din Convenția CEDO - cu privire la daunele morale solicitate

Decizii ale curții constituționale - Decizia nr. 136/03.03.2021 care a statuat:

- în pct. 41 faptul că acțiunea inițială a statului, (în calitate de titular al acțiunii penale, finalizată printr-o soluție de achitare, atât în fond, cât și în apel), „nu poate fi calificată decât ca o faptă nejustificată, și în consecință, ilicită care angajează răspunderea sa delictuală în temeiul art. 1349 Cod civil.
- dispozițiile constituționale reprezintă temeiul pentru justificarea răspunderii delictuale a statului pentru prejudiciul cauzat persoanei supuse unei măsuri preventive de libertate, cu precizarea foarte importantă a Curții Constituționale că privarea de libertate nu înseamnă doar închisoare, ci și obligația de a sta într-un spațiu limitat izolarea de societate, de familie, încetarea îndeplinirii îndatoririlor oficiale, imposibilitatea contactului liber cu anumite persoane. - principiul fundamental care sta la baza răspunderii civile delictuale, conform căruia orice acțiune sau inacțiune care conduce la cauzarea în mod culpabil a unui prejudiciu obligă partea care a săvârșit-o să compenseze dauna, funcționează nu numai dacă acțiunea sau inacțiunea încalcă o anumită dispoziție legală expresă, ci și dacă aceasta încalcă o reglementare constituțională care vizează un drept/libertate fundamentală.

A invocat și doctrina în materie precum practica instanțelor judecătorești (inclusiv a Tribunalului București) care, în cazuri similare, a respins excepțiile admise în prezenta cauză și a acordat pretenții similare magistraților/foștilor magistrați, după caz. (cauza Florica Roman, Raluca Cuc, Ovidiu Galea și Denisa Vidican, cauza Corbu, cauza Tudose, etc).

1. Cu privire la excepția inadmisibilității.

În mod total eronat prima instanță de judecată a admis excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată cu motivarea că nu se poate alege calea dreptului comun pentru a se dezbate răspunderea statului, aceasta fiind limitată doar la prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele de pe rolul instanțelor.

Contrar reținerilor primei instanțe de judecată, răspunderea statului poate fi antrenată în temeiul unei acțiuni în răspundere delictuală cu caracter general (răspundere civilă delictuală), precum și pentru încălcarea drepturilor prevăzute de Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Or, cu privire la daunele morale solicitate, prezenta acțiune a fost formulată atât în temeiul răspunderii civile delictuale, cât și în temeiul art. 253-253 Cod civil, art. 9 CPP, art. 22 alin 1. și art. 23 alin. 1, art. 26 din Constituția României, art. 2 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenție, art. 5 din Convenția CEDO, aspect total ignorat de către prima instanță de judecată.

Declanșarea procesului, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a apelantului reclamant cu aplicarea măsurii controlului judiciar timp de 1 an și 3 luni - reprezintă fapta ilicită în raport de soluția finală de achitare dată asupra acțiunii penale. Astfel cum a detaliat în cadrul acțiunii introductive, această faptă ilicită a creat o

situație dăunătoare vieții familiale, libertății individuale, patrimoniului, imaginii, onoarei, demnității și reputației apelantului-reclamant.

În conținutul Deciziei Curții Constituționale nr. 136/03.03.2021 se statuează că acțiunea inițială a statului, în calitate de titular al acțiunii penale, finalizată printr-o soluție de achitare, atât în fond, cât și în apel, nu poate fi calificată decât ca o faptă nejustificată, și în consecință, ilicită care angajează răspunderea sa delictuală în temeiul art. 1349 Cod civil. Totodată, în paragraful 25 al Deciziei 136/2021, Curtea Constituțională reține că măsura procesuală, deși dispusă potrivit legii, devine nedreaptă ca urmare a unei soluții de respingere pe fond a acuzației în materie penală formulate.

În plus, în considerentele aceleiași Decizii ale Curții Constituționale se reține faptul că privarea de libertate poate îmbrăca diverse forme, nu întotdeauna asemănătoare cu închisoarea, acestea (măsurile preventive) fiind necesar a fi evaluate nu din perspectiva formei ci a conținutului/ cum ar fi obligația de a sta într-un spațiu limitat, izolarea de societate, de familie, încetarea îndeplinirii îndatoririlor oficiale, imposibilitatea contactului liber cu anumite persoane.

Mai mult decât atât, în dispozitivul Deciziei 1/2023, Înalta Curte de Casație și Justiție stabilește că, față de efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 136 din 3 martie 2021, în ipoteza unei privări de libertate în cursul unui proces penal finalizat prin soluție definitivă de achitare, fără ca nelegalitatea măsurii privative de libertate să fi fost stabilită în conformitate cu Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 15 din 18 septembrie 2017, soluția de achitare conform art. 16 alin. (1) lit. a) -d) din Codul de procedură penală, este suficientă prin ea însăși pentru acordarea de despăgubiri persoanei private de libertate și, ulterior, achitate. În acest context, „caracterul injust/nedrept al măsurilor privative de libertate”, respectiv „netemeinicia acuzației în materie penală” constituie criterii autonome care dau dreptul persoanei în cauză la repararea pagubei [...].

Totodată, foarte important de reținut, Curtea Constituțională statuează că: [...] De asemenea, procedura specială, reglementată în art.539 din Codul de procedură penală, vizează exclusiv cazurile de privare nelegală de libertate, iar nu alte drepturi fundamentale ale omului, pentru a căror lezare este necesară invocarea altor temeuri de drept precum dispozițiile art.252 și 253 din Codul civil sau ale art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care reglementează consecințele încălcării unor drepturi personale nepatrimoniale, precum dreptul la imagine, demnitate, inclusiv dreptul la viață privată".

Or, prezenta cauză se întemeiază pe dispozițiile art. 252 și 253 Cod civil, pe dispozițiile Constituției, cât și pe drepturi prevăzute de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale - aspect ignorat total de către prima instanță de judecată.

Potrivit art. 22 din Constituție, dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate. Art. 23 alin. 1 din Constituție precizează faptul că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile. Totodată, alin. 12 prevede că nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.

Or, apelantului-reclamant i-a fost aplicată măsura controlului judiciar, deși, nu există niciun indiciu ca acesta s-ar fi retras urmării sau cercetării judecătorești, neexistând indicii împotriva sa de săvârșire a faptei, fapt recunoscut de procurorul de caz cu ocazia solicitării de prelungire a unei măsuri preventive a altui inculpat.

Totodată, art. 25 din Constituție statuează că dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat

Foarte important de adus în discuție, în legătură cu dreptul la libera circulație, este art. 2 din Protocolul nr. 4 al Convenției, potrivit căruia: - Oricine se găsește în mod legal pe teritoriul unui stat are dreptul să circule în mod liber și să-și aleagă în mod liber reședința sa.2. Orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv pe a sa. 3. Exercițarea

acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora. 4. În anumite zone determinate drepturile recunoscute în paragraful 1 pot face obiectul unor restrângeri care, prevăzute de lege, sunt justificate de interesul public într-o societate democratică.

Astfel cum rezultă din cele de mai sus, limitările dreptului la libera circulație, puteau interveni doar în cazurile prevăzute alin. 3 și 4, or, măsura controlului judiciar luată pe 1 an și 3 luni nu se justifica, neexistând niciun indiciu că apelantul-reclamant s-ar fi sustras cercetării, fiind încălcat raportul de proporționalitate între limitarea acestui drept și scopul legitim urmărit. Mai mult, soluția achitării apelantului-reclamant în ambele etape, duce la concluzia că restrângerea libertății de circulație nu a avut temei legal conducând totodată la încălcarea art. 2 alin. 3 și 4 din Protocolul 4 la CEDO.

În plus, apelantul-reclamant solicită să se constate în același timp, și o încălcare, din acest punct de vedere, al art. 9 CPP, care reia, în principiu prevederile europene menționate supra.

Totodată, s-a încălcat și art. 5 din Convenția CEDO, care consacră dreptul la libertate și siguranță, având în vedere că nu au existat indicii ale necesității de a fi împiedicat apelantul-reclamant să săvârșească infracțiuni sau să se sustragă cercetării, procurorul de caz recunoscând cu ocazia solicitării de prelungire a măsurilor dispuse față de alt inculpat faptul că nu există indicii împotriva apelantului-reclamant

În plus, art. 26 din Constituție statuează că autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată. Or, prin dispunerea măsurii de a nu părăsi Craiova, deși familia apelantului reclamant se afla în București, acesta fiind plecat din Craiova și activând profesional în București de 10 ani anterior acelei tevaturi, fără a exista indicii de săvârșire a faptelor pretins săvârșite de apelantul-reclamant, darămite indicii că apelantul-reclamant s-ar fi sustras urmăririi penale/cercetării judecătorești, autoritățile publice, prin statul român, urmează a răspunde pentru lezarea profundă a vieții familiale, având în vedere ilicitatea declanșării acțiunii penale, confirmată prin soluția de achitare pronunțată în fond și apel.

Astfel cum însăși Curtea Constituțională statuează în considerentele Deciziei nr. 136/03.03.2021, aceste dispoziții constituționale reprezintă temeiul pentru justificarea răspunderii delictuale a statului pentru prejudiciul cauzat persoanei supuse unei măsuri preventive de libertate, cu precizarea foarte importantă a Curții Constituționale că privarea de libertate nu înseamnă doar închisoare, ci și obligația de a sta într-un spațiu limitat, izolarea de societate, de familie, încetarea îndeplinirii îndatoririlor oficiale, imposibilitatea contactului liber cu anumite persoane.

Totodată, Curtea Constituțională reține că principiul fundamental care stă la baza răspunderii civile delictuale, conform căruia orice acțiunea sau inacțiune care conduce la cauzarea în mod culpabil a unui prejudiciu obligă partea care a săvârșit-o să compenseze dauna, funcționează nu numai dacă acțiunea sau inacțiunea încalcă o anumită dispoziție legală expresă, ci și dacă aceasta încalcă o reglementare constituțională care vizează un drept/libertate fundamentală. Or, în prezenta cauză, astfel cum a arătat apelantul-reclamant sunt vizate mai multe drepturi și libertăți individuale, dar și atributele specifice umane de demnitate, onoare, imagine, reputație.

În acord cu dispozițiile art.252 și 253 alin.4 cod civil și având în vedere faptul că lezările dispuse apelantului-reclamant se referă la drepturi și libertăți, garantate în primul rând constituțional dar și la nivel european - în cauză este pe deplin admisibilă răspunderea statului în temeiul răspunderii civile delictuale și pentru încălcarea drepturilor prevăzute de Convenție.

Statul, în speța de față ca titular al acțiunii penale demarate nejustificat/ilicite prin aceea a stingerii prin achitare, este obligat să răspundă pentru consecințele prejudiciabile ale propriei activități judiciare pe care o organizează și conduce în conformitate cu

prevederile constituționale și legale, activitate care a produs, în speța de față, prin disfuncționalități și abuzuri, efecte de natură civilă, concretizate în prejudicii materiale și morale subsemnatului, efecte care cad sub incidența legii civile, aspect confirmat de Curtea Constituțională prin Decizia anterior amintită. Statul răspunde în calitate de garant al legalității și independenței actului de justiție.

Statul răspunde pentru consecințele păgubitoare independent de orice culpă, pe temei obiectiv. Ideea fundamentală este aceea a garanției obiective pentru riscurile pronunțării unor hotărâri sau luării unor măsuri nelegale, abuzive. Prin urmare, pentru toate considerentele menționate supra, apelantul-reclamant solicită admiterea apelului cu consecința respingerii excepției inadmisibilității acțiunii.

2. Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive a statului cu privire la petitul relativ la plata cheltuielilor de judecată angajate de apelantul-reclamant în procesul penal finalizat cu achitare.

În mod total eronat prima instanță de judecată a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a statului având în vedere considerațiile Înaltei Curți de Casație și Justiție din decizia 849/2022.

Apelantul-reclamant reiterează totodată considerentele expuse în acțiunea introductivă de instanță cu privire la fundamentul juridic al pretențiilor reprezentând cheltuieli de judecată efectuate în procesul penal - considerente ce au fost total ignorate de către prima instanță de judecată. Procesul penal, fiind finalizat printr-o hotărâre de achitare, atât în fond, cât și în apel sunt aplicabile prevederile art. 276 alin. 6 CPP rap. la art. 453 CPC, fiind îndeplinite toate condițiile de exercitare a acțiunii civile, prevăzute de art. 32 alin. 1 CPC, inclusiv calitatea procesuală pasivă a statului, deoarece prin trimiterea în judecată a apelantului reclamant s-a stabilit un raport juridic litigios între stat și acesta.

Statul este singurul titular al acțiunii penale, potrivit CPP. Din punct de vedere procesual, ca subiect activ al acțiunii penale, statul încredințează exercițiul acțiunii penale Ministerului Public. Chiar dacă statul, în procesul penal, nu a avut calitatea de "parte" acesta a provocat procesul respectiv, care s-a dovedit neîntemeiat, astfel încât temeiul de drept substanțial pentru obligarea la plata cheltuielilor de judecată este răspunderea civilă delictuală.

În doctrină s-a considerat că acordarea cheltuielilor de judecată are la bază și principiul răspunderii civile delictuale, iar cheltuielile de judecată nu pot fi limitate numai la finalitatea de a constitui o sancțiune civilă, având și rolul de a despăgubi partea care a câștigat procesul și care nu este vinovată de declanșarea activității judiciare.

La baza stabilirii obligației de restituire a cheltuielilor de judecată, indiferent de natura litigiului, stă culpa procesuală, care este prezumată de lege, atât în dreptul procesual civil, prin dispozițiile art. 453 alin. 1 CPC, cât și în dreptul procesual penal, prin art. 275 alin. 1 pct. 1-4., alin. 2, alin. 3, art. 276 alin. 5 din CPP. (Decizia nr. 59 din 18.09.2017, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor probleme de drept și Decizia nr. 463 din 28.06.2018 pronunțată de Curtea Constituțională.)

Astfel cum rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 275 alin. 1 pct. 4 și alin. 3 din CPP, în cazurile în care nu se poate reține culpa procesuală a inculpatului, a părții vătămate sau a părții civile, cheltuielile judiciare sunt suportate întotdeauna de stat., iar potrivit opiniilor doctrinare conținutul acestor texte indică tocmai culpa procesuală a organului de urmărire penală în instrumentarea cazului, organ care acționează în numele statului, acesta din urmă fiind titularul acțiunii penale.

Apelantul-reclamant, inculpat în cauzele anterior menționate, a efectuat cheltuieli judiciare proprii pentru judecarea cauzei anterior menționate (onorarii de avocat, cheltuieli de transport) care s-a finalizat cu soluția de achitare, astfel încât acesta nu se află în situația de a-i fi restituite de partea civilă sau persoana vătămată având în vedere că astfel de părți nici nu există în cauză. Or, aceste cheltuieli au fost determinate de către stat, prin reprezentantul său. Ministerul Public.

Potrivit art. 276 alin. 5 și 6 CPP: " (5) în caz de achitare, persoana vătămată sau partea civilă este obligată să plătească inculpatului și, după caz, părții responsabile civilmente cheltuielile judiciare făcute de aceștia, în măsura în care au fost provocate de persoana vătămată sau de partea civilă. "(6) în celelalte cazuri instanța stabilește obligația de restituire potrivit legii.

Or, astfel cum rezultă din considerentele Deciziei ICCJ nr. 20 din 19.03.2018 referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile privind chestiunea dacă dispozițiile art. 453 alin. 1 CPC, raportat la art. 276 alin. 6 CPP pot constitui temei legal de acordare a cheltuielilor de judecată de la statul român, pct. 49, sintagmei "celelalte cazuri" (art. 276 alin. CPP) i se circumscrie și situația în care inculpatul față de care s-a pronunțat o soluție de achitare a efectuat cheltuieli în procedura judiciară penală în care a fost angrenat, determinat de faptul că, în cauză, nu există parte vătămată sau parte civilă, caz reglementat de prevederile alin. 5 al aceluiași articol din cod..

Răspunderea statului este una obiectivă, întemeiată pe obligația de a garanta riscul de activitate a serviciului public de înfăptuire a justiției. Prin urmare, în baza art. 276 alin. 6 CPP, art. 453 alin. 1 cu referire la art. 2 alin. 2 CPC, astfel cum rezultă și din Decizia ICCJ nr. 20 din 19.03.2018, anterior menționată, statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de garant al înfăptuirii justiției și de titular al acțiunii penale, a pierdut procesul penal, astfel încât apelantul reclamant trebuia să fie despăgubit de către stat cu cheltuielile de judecată în cuantum total de 40.000 lei, efectuate în cauza penală care s-a soluționat în mod definitiv prin soluția de achitare, cheltuieli ce au fost determinate de către stat prin Ministerul Public.

Pe cale de consecință, în considerarea elementelor de fapt și de drept expuse și în raport de probatoriul ce urmează a fi administrat în cauză, apelantul reclamant solicită schimbarea sentinței civile atacate, cu consecința admiterii cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată.

Intimatul, legal citat, nu a depus întâmpinare.

Examinând sentința civilă prin prisma și în limita criticilor formulate prin motivele de apel, Curtea reține următoarele:

Ca o chestiune prealabilă, reține că potrivit art. 477 alin 1 cod proc civ, instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit de către apelant precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată. Prin urmare, și în calea de atac a apelului este pe deplin aplicabil principiul disponibilității care guvernează procesul civil, motiv pentru care va analiza legalitatea și temeinicia sentinței pronunțate de prima instanță numai prin raportare la criticile invocate de apelantul reclamant în cererea de apel.

Observând considerentele sentinței civile, Curtea constată că acestea nu respectă exigențele impuse de dispozițiile art. 425 alin. 1 lit. c) cod proc civ. potrivit cărora *„hotărârea va cuprinde „considerentele, în care se vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților”*.

În adoptarea acestui text normativ, legiuitorul a avut în vedere atât interesul unei bune administrări a justiției, cât și posibilitatea instanțelor de judecată superioare de a exercita un control efectiv și eficient asupra modului de desfășurare a procesului civil în fazele procesuale anterioare.

Respectarea acestei dispoziții procedurale, cu valoare de principiu, se circumscrie obligației ce revine instanței de a garanta părților exercițiul efectiv al dreptului la un proces echitabil consacrat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În acest sens, în jurisprudența CEDO s-a reținut constant că dreptul la un proces echitabil nu poate fi examinat efectiv decât în situația în care instanța procedeză la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și mijloacelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța. Deși obligația instanțelor naționale de a-și motiva hotărârile

judecătorești nu presupune existența unui răspuns detaliat la fiecare argument (decizia de inadmisibilitate Jahnke și Lenoble c. Franței), în hotărârea pronunțată în cauza Albert c. României, Curtea Europeană a subliniat că noțiunea de proces echitabil impune ca jurisdicțiile interne să examineze în mod efectiv chestiunile esențiale care au fost invocate.

Or, Tribunalul a admis excepția inadmisibilității cu o motivare succintă și lacunară, limitându-se la a face trimitere la dispozițiile art. 52 alin.3 din Constituția României și la prevederile Legii nr. 303/2004 fără a analiza temeiurile de drept invocate de reclamant în susținerea cererii de chemare în judecată și fără a prezenta vreun argument pentru care a considerat că respectivele dispoziții nu sunt incidente în speță.

De asemenea, Tribunalul a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a intimatului, fără însă ca această soluție să fie susținută de un raționament juridic. Prima instanța s-a mărginit la a reține că intimatul nu a fost parte în raportul juridic care a condus la angajarea cheltuielilor de judecată solicitate, omițând a răspunde aspectelor punctuale invocate și detaliate în cuprinsul acțiunii, prin care reclamantul a înțeles să justifice temeinicia demersului său.

Pentru considerentele expuse, având în vedere faptul că lipsa motivării, în forma și limitele circumscrise de textul de lege sus menționat, a fost privită în jurisprudența instanțelor naționale ca fiind echivalentă necercetării aspectelor deduse judecării, situație care atrage după sine, sancțiunea anulării hotărârii, în temeiul art. 480 alin. 3 teza I din Codul de procedură civilă, constantă că se impune admiterea apelului, anularea sentinței civile apelate și rejudecarea cauzei.

În rejudecare, constată că, urmare a începerii urmăririi penale împotriva sa, reclamantul a solicitat iar Consiliul Superior al Magistraturii a aprobat cererea de încetare a activității la D.I.I.C.O.T. și revenirea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova începând cu data de 15.05.2015.

Prin Ordonanța nr. 649/P/ 2014 din 26.06.2015 a fost luată, cu privire la reclamant, măsura controlului judiciar apreciată ca fiind necesară în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, raportat la faptul că persoanele care urmează a fi audiate pentru stabilirea corectă a situației de fapt sunt persoane din cercul relațional și pot fi influențate de acesta, precum și în scopul împiedicării sustragerii inculpatului de la urmărirea penală. Totodată, pe timpul cât se afla sub control judiciar, reclamantul avea și obligația să informeze de îndată Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție și Poliția mun. Craiova - Secția 5 cu privire la schimbarea locuinței și să nu părăsească localitatea de domiciliu, decât cu încuviințarea prealabilă a procurorului competent. Măsura controlului judiciar dispusă prin ordonanța mai sus menționată a fost supusă în mod repetat controlului instanțelor de judecată și menținută până în data de 28.09.2016.

Prin Rechetoriul nr. 649/P/2014 din data de 29.06.2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a dispus trimiterea reclamantului în judecată, în stare de control judiciar, pentru pretinsa săvârșire a unei fapte asimilate de corupție (complicitate la infracțiunea de șantaj, forma agravată).

Prin HCSM 390/01.07.2015 reclamantul a fost suspendat din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova, fiind trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de complicitate la șantaj.

Prin încheierea din data de 02.10.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 2600/1/2015, instanța de judecată a menținut măsura preventivă a controlului judiciar dispusă față de inculpatul Tudosan Ionel, al cărui conținut a fost modificat în sensul înlăturării obligației inculpatului de a nu depăși limita teritorială a municipiului Craiova.

Împotriva încheierii din data de 02.10.2015 a formulat contestație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, contestație ce a făcut obiectul dosarului nr. 3612/1/2015, admisă prin încheierea nr. 232C/15.10.2015

pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 3612/1/2015. În cuprinsul încheierii nr. 232C/15.10.2015, instanța de judecată a reținut că, pentru a se respecta dreptul inculpatului la liberă circulație și, în același timp, pentru a se asigura interesul general constând în buna desfășurare a procesului penal, este necesară modificarea conținutului interdicției prevăzute de art. 215 alin. 2 lit. a Cod procedură penală impusă inculpatului Tudosan Ionel pe durata controlului judiciar, în sensul obligării acestuia la a nu depăși teritoriul României fără încuviințarea organului judiciar.

Prin Sentința penală nr. 49/31.01.2017, pronunțată în dosarul nr. 2600/1/2015 Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus achitarea reclamantului în temeiul art. 396 alin. 5 rap la art. 16 lit. b) teza I din cod proc. pen. Soluția a rămas definitivă prin Decizia penală nr. 92/30.05.2018, pronunțată în dosarul nr. 1822/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Curtea începe prin a reține că potrivit dispozițiilor art. 36 cod proc civ, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecătii, existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor afirmate constituind o chestiune de fond. Calitatea procesuală pasivă presupune, așadar, existența unei identități între persoana pârâtului și cel despre care se pretinde că este obligat în raportul juridic dedus judecătii.

Reclamantul fiind cel care pornește acțiunea, trebuie să justifice atât calitatea procesuală activă, cât și pe cea pasivă, respectiv îndreptățirea sa de a introduce acțiune împotriva pârâtului prin indicarea obiectului cererii și a motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază pretenția sa, raportul de drept procesual neputându-se lega valabil decât între titularii dreptului ce rezultă din raportul de drept material dedus judecătii.

Astfel, răspunzând apărărilor formulate prin întâmpinare vizând acest aspect dar și celor privind admisibilitatea demersului judiciar promovat de reclamant, Curtea notează că potrivit acțiunii deduse judecătii, partea nu a invocat angajarea răspunderii statului pentru săvârșirea unei erori judiciare, pentru a se pune problema analizei conținutului art. 96 din Legea nr. 303/2004 (invocate prin întâmpinare) și, în continuare, problema raportului dintre legea generală și cea specială. Reclamantul a invocat o răspundere a statului, în calitate de titular al acțiunii penale demarate nejustificat, răspundere ce ar atrage obligația de suporta consecințele prejudiciabile ale propriei activități judiciare.

Așadar, reclamantul a promovat o acțiune în antrenarea răspunderii civile delictuale a pârâtului – Statul Român, întemeiată pe pretinsa culpă a acestuia pentru fapta ilicită descrisă în cuprinsul acțiunii. Pornind de la petitul acțiunii introductive, Curtea apreciază că Statul Român, în calitate de garant al îndeplinirii justiției, poate răspunde delictual în ipoteza în care se solicită acordarea de daune morale care derivă din promovarea unei acțiuni penale nefondate împotriva unei persoane, în măsura în care se dovedește un prejudiciu strâns legat de promovarea acțiunii penale. Statul Român, în calitate de titular al acțiunii penale, are dreptul, respectiv obligația de a solicita instanțelor de judecată tragerea la răspundere penală a persoanelor pentru săvârșirea de infracțiuni, însă această prerogativă este însoțită și de responsabilitatea pierderii acțiunii penale exercitate, cum ar fi, spre exemplu, situația în care în măsurile dispuse pe parcursul procesului ar fi fost luate în mod abuziv.

Susținerile pârâtului prin întâmpinare în sensul că răspunderea statului este limitată doar la prejudiciile cauzate prin erori judiciare, potrivit art.96 din Legea nr.303/2004 și art.538-539 din Codul de procedură penală, potrivit cărora "statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare" sunt nefondate așadar, pentru considerentele expuse și în considerarea faptului că reclamantul nu a invocat aceste temeiuri de drept, ci dispozițiile de drept comun. Răspunderea civilă delictuală specială a Statului pentru fapta proprie în această situație se întemeiază pe obligațiile asumate de Stat, în calitate de garant al îndeplinirii justiției și de titular al acțiunii penale.

De asemenea, se observă că reclamantul a făcut trimitere la prevederile codului civil – art. 1349, art. 1357, art. 1381 cod civil, dar și dispozițiile art. 5 din CEDO, art. 2 din Protocolul nr. 4 la CEDO. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că, în virtutea art. 1 al Convenției, garantarea drepturilor consacrate de Convenție este o sarcină ce revine, în primul rând, fiecărui stat în parte, iar mecanismul de sesizare a Curții pentru eventuale încălcări este subsidiar sistemelor naționale ce asigură respectarea drepturilor omului. Obligația statului în acest sens implică nu numai respectarea ca atare, dar și înlăturarea eventualelor încălcări de către autoritățile naționale. Potrivit art. 13 din CEDO, „Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute prin prezenta Convenție au fost încălcate are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale”. Astfel, fără să fie invocată o eroare judiciară, situație în care legea specială ar fi deschis reclamantului calea unei acțiuni directe împotriva statului, Curtea consideră că prezentul demers promovată de parte, este pe deplin admisibil întrucât, prin argumentele aduse în susținerea cererii se invocă o încălcare a obligațiilor asumate de stat pe de o parte în calitate de garant al înlăturării justiției.

În continuarea, se impune a face anumite precizări cu privire la calitatea procesuală pasivă a pârâtului prin raportare la pretenția dedusă judecătii prin primul capăt de cerere având ca obiect obligarea Statului Român prin MFP la plata sumei de 40.000 lei, reprezentând cheltuieli de Judecată efectuate de reclamant cu ocazia judecării cauzei penale.

Obiectul primului capăt de cerere al acțiunii introductive vizează dreptul persoanei acuzate la recuperarea cheltuielilor judiciare efectuate în procesul penal soluționat definitiv prin achitare, ca formă de reparare a prejudiciului adus acestuia. Această solicitare a fost fundamentată pe noțiunea de culpă procesuală a pârâtului, ca parte care a pierdut procesul, și necesitatea acoperirii integrale a prejudiciului cauzat părții câștigătoare, și întemeiată pe dispozițiile art. 276 alin. 6 cod.proc.pen și ale art. 453 cod.proc.civ.

Așadar, reținând că cererea de acordare a cheltuielilor de judecată are un caracter accesoriu litigiului principal, constată că incidente normele de procedură ce reglementează modalitatea de acordare a cheltuielilor judiciare suportate de părți în procesul în care aceste cheltuieli au fost efectuate.

Potrivit dispozițiilor art.276 cod.proc.pen: „(1) În caz de condamnare, renunțare la urmărirea penală, renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, inculpatul este obligat să plătească persoanei vătămate, precum și părții civile căreia i s-a admis acțiunea civilă cheltuielile judiciare făcute de acestea. (...) (5) În caz de achitare, persoana vătămată sau partea civilă este obligată să plătească inculpatului și, după caz, părții responsabile civilmente cheltuielile judiciare făcute de aceștia, în măsura în care au fost provocate de persoana vătămată sau de partea civilă. (6) În celelalte cazuri, instanța stabilește obligația de restituire potrivit legii civile”.

„Legea civilă” la care face trimitere ultimul alineat al textului redat anterior este reprezentată atât de dispozițiile Codului civil privind răspunderea civilă (art. 1349 și urm.), cât și de cele ale Codului de procedură civilă referitoare la cheltuielile de judecată (art. 451-455), întrucât obligarea părții care a pierdut procesul la plata cheltuielilor de judecată reprezintă o formă a răspunderii civile delictuale.

Potrivit art.453 alin.1 cod.proc.civ., „partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să plătească acesteia cheltuieli de judecată”.

Se impune a face precizarea că, potrivit art. 14 din Codul de procedură penală, obiectul acțiunii penale îl reprezintă tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni. Având în vedere calitatea Statului de subiect pasiv al pretenției infracțiunii, în considerarea statutului de reprezentant al societății ale cărei valori au fost lezate, statul a fost titularul acțiunii penale. Scopul acțiunii penale, puse în mișcare din oficiu, a fost cercetarea penală a reclamantului, astfel încât soluția de achitare pronunțată

în dosarul penal nr. 2600/1/2015 definitivă prin decizia pronunțată în dosarul penal nr. 1822/1/2017 are semnificația pierderii procesului de către cel care l-a pus în mișcare, respectiv de către pârâtul din prezenta cauză.

Curtea consideră că Statul Român, își asumă, în calitate de titular al acțiunii penale, dreptul, obligația și puterea de a solicita tragerea la răspundere penală a persoanelor pentru săvârșirea de infracțiuni, dar și responsabilitatea ce derogă din aceste prerogative. Cu alte cuvinte, în ipoteza pierderii acțiunii penale exercitate, trebuie să suporte cheltuielile de judecată efectuate de către persoana față de care a solicitat tragerea la răspundere penală și care a fost achitată în mod definitiv, chiar dacă Statul nu a fost, *per se*, parte în procesul penal. În considerarea acestei responsabilități, poate fi angajată răspunderea civilă delictuală a Statului Român nefiind necesară probarea vinovăției, sub forma intenției sau culpei, câtă vreme este partea care a pierdut procesul.

Totodată, Curtea apreciază că, respingerea acțiunii penale prin pronunțarea unei soluții achitarea în mod definitiv, a determinat nașterea, în patrimoniul persoanei achitate, a unui drept de creanță împotriva statului, în virtutea căruia partea poate urmări recuperarea cheltuielilor de judecată făcute pentru a-și asigura apărarea, dacă instanța penală nu s-a pronunțat asupra acestui aspect. Apărarea conform căreia cheltuiala judiciară efectuată în cadrul unui proces penal, nu ar putea fi recuperată de către persoana care a fost achitată, nu poate fi primită, întrucât contravine atât principiilor care guvernează procesul penal, respectiv legalitatea, aflarea adevărului și garantarea libertăților persoanei, cât și principiilor procesului civil, și anume legalitatea, egalitatea în fața legii civile, dreptul la un proces echitabil.

Raționamentul expus de pârât prin întâmpinare va fi înlăturat, întrucât neagă dreptul reclamantului de a recupera cheltuielile de judecată pe care le-a avansat în exercitarea dreptului său la apărare într-un proces penal soluționat prin pronunțarea unei soluții de achitare, în ipoteza în care acestea nu pot fi puse în sarcina unui alt subiect procesual, lipsind, totodată, de efecte prevederile legale care au avut drept scop reglementarea acestui tip de raporturi juridice.

Pe cale de consecință, Curtea constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 453 alin. 1 din cod proc civ, reclamantul formulând cerere de obligare a pârâtului la plata cheltuielilor judiciare efectuate în cursul procesului penal, iar pârâtul fiind „partea care a pierdut procesul”, data fiind soluția definitivă de achitare a reclamantului.

Referitor la dovada cheltuielilor de judecată, *caracterul real* al acestora, reclamantul a probat în parte existența și întinderea lor, astfel cum impune art. 452 din cod proc civ. În acest sens, Curtea reține că, pe parcursul procesului penal (fazele de urmărire penală și de judecată), reclamantul a beneficiat de reprezentare/asistență juridică din partea a doi apărători aleși, achitând onorarii în quantum total de 30.000 lei conform ordinului de plată și chitanțelor depuse la filele 22-23 din vol. II al dosarului de fond.

Împrejurarea că reclamantul a fost reprezentat și asistat de cei doi apărători aleși nu a fost contestată de pârât, care doar a invocat faptul că la anumite termene reclamantul a beneficiat de asistență din oficiu, fără însă a prezenta dovezi în acest sens, și rezultă din cuprinsul actelor depuse la dosar, astfel încât nu pot fi primite apărările conform cărora nu s-ar fi dovedit plata cheltuielilor aferente dosarului penal. Nici argumentul potrivit căruia nu se impune acordarea cheltuielilor întrucât plățile au fost efectuate ulterior pronunțării deciziei penale de achitare, data plății nefiind relevantă în analiza temeiniciei pretenției deduse judecății, câtă vreme cheltuiala a fost efectuată în legătură cu dosarul penal.

Referitor la *caracterul rezonabil*, Curtea notează că, potrivit dispozițiilor art. 451 alin. 2 din Codul de procedură civilă, „instanța poate, chiar și din oficiu, să reducă motivat partea din cheltuielile de judecată reprezentând onorariul avocaților, atunci când acesta este vădit disproportionat în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat, ținând seama și de circumstanțele cauzei. Măsura luată de instanță nu va avea niciun efect asupra raporturilor dintre avocat și clientul său.”

În susținerea caracterului rezonabil al cheltuielilor judiciare din faza de judecată, se reține că onorariile au fost în cuantum de 15.000 lei pentru fiecare apărător, reclamantul deținea funcția de procuror, dosarul penal a vizat și un alt inculpat, apărările formulate având un anumit grad de complexitate, punându-se în discuție inclusiv schimbarea încadrării juridice a faptelor. Plecând de la aceste elemente probate prin înscrisurile aflate la dosar apreciază că onorariile în cuantum total de 30.000 lei, achitate de reclamant apărătorilor săi sunt rezonabile în raport de activitatea desfășurată de avocați, ținând seama și de circumstanțele cauzei.

Reclamantul nu a făcut însă dovada cheltuielilor de deplasare, nu a prezentat pentru acestea bonuri de combustibil (motorină/benzină) sau bilete de transport, susținând nu a păstrat astfel de dovezi. Curtea reamintește că pentru a da naștere dreptului la reparație, prejudiciul trebuie să fie cert, personal și direct și să rezulte din atingerea unui drept sau interes legitim. Prejudiciul trebuie să fie cert atât în privința existenței sale cât și cu privire la posibilitatea de a se stabili întinderea lui. De vreme ce pretinde recunoașterea dreptului său la reparație reclamantul este cel care trebuie să dovedească existența și întinderea acestui drept.

Or, în speță, reclamantul s-a limitat la a invoca producerea unui prejudiciu fără însă a aduce nicio probă în dovedirea întinderii acestuia, deși sarcina probei îi incumba potrivit dispozițiilor art. 249 cod proc. civ. Argumentele reclamantului nu pot fi primite, întrucât acesta își invocă propria culpă rezultând din omisiunea de a păstra chitanțele ce ar atesta eventualele plăți efectuate pentru transport.

Prin urmare, Curtea reține că existența prejudiciului reprezentat de cheltuielile de transport nu a fost probată, în condițiile în care această dovada putea fi făcută prin simpla depunere a unor chitanțe care să ateste plata combustibilului ori a serviciilor despre care a afirmat că i-au fost prestate. Singura cheltuială dovedită este cea privind onorariilor de avocat în cuantum de 30.000 de lei, aferente serviciilor de reprezentare și asistență în dosarelor penale nr. 2600/1/2015 și nr.1822/1/2017.

Referitor la cel de-al doilea capăt de cerere, Curtea notează că reclamantul a invocat caracterul ilicit al faptei constând în declanșarea procesului, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată cu aplicarea măsurii controlului judiciar timp de 1 an și 3 luni, în raport de soluția finală de achitare dată asupra acțiunii penale. Așadar, susținerile reclamantului trebuie analizate din perspectiva răspunderii civile delictuale raportate la dispozițiile legale invocate prin acțiunea introductivă și reiterate prin motivele de apel.

Dintru început Curtea menționează că nu împărtășește viziunea reclamantului în sensul atragerii, în speță, a răspunderii obiective a statului, în ceea ce privește daunele morale solicitate, câtă vreme ilicitul faptei nu rezultă din normele de drept incidente. Nici textele de lege invocate, nici jurisprudența Curții Constituționale nu conturează însă un caz de răspundere civilă obiectivă de natura celui afirmat de către reclamant și care să atragă, *de plano*, răspunderea statului exclusiv în temeiul garanției obiective pentru exercitarea unei acțiuni penale respinse, (prin achitare definitivă), inclusiv pentru măsurile dispuse în cadrul acestei proceduri, garanție desprinsă de ideea de culpă.

Curtea nu poate reține existența răspunderii civile pentru fapta de a pune în mișcare acțiunea penală și de a-l trimite în judecată pe reclamant, urmate de achitare întrucât s-a apreciat că faptele cercetate nu pot fi considerate ca fiind prevăzute de legea penală. Declanșarea procesului, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată fac parte dintr-o activitate procesuală desfășurată de reprezentantul Ministerului Public, procurorul având obligația efectuării, respectiv, verificării lucrărilor de urmărire penală dar și de a dispune măsurile prevăzute de legea procesual penală.

Împrejurarea că există posibilitatea ca, în urma trimiterii în judecată și finalizării procedurii în fața instanței, soluția să fie cea de achitare nu este de natură a conduce la concluzia, *de plano*, astfel cum susține reclamantul, că a fost săvârșită o faptă ilicită pentru care poate fi angajată răspunderea statului, excepție făcând situațiile, limitativ și expres prevăzute de lege, în care este angajată răspunderea procurorului (ipoteză ce nu se

regăsește în prezenta cauză). Cu alte cuvinte, descoperirea, investigarea și trimiterea în fața instanței de judecată a cazurilor în care se apreciază că a fost săvârșită o infracțiune constituie activități de interes public efectuate în vederea protejării acestui interes, procurorul având obligația de a acționa în modul și prin mijloacele puse de legiuitor la dispoziția sa.

Faptul că, la finalul cercetării judecătorești, instanța poate pronunța o soluție de achitare, dând eficiență principiului legalității și prezumției de nevinovăție în cazurile în care situația de fapt și probatoriul administrat justifică a astfel de soluție, nu validează raționamentul conform căruia trimiterea în judecată ar trebuie să fie dispusă numai dacă va obține o soluție de condamnare, o astfel de argumentație fiind contrară sistemului de drept și interesului societății. Concluzionând, Curtea consideră că nu se poate reține o răspundere obiectivă a statului pentru prejudiciile cauzate printr-o acțiune penală care, în urma exercitării sale și termin cercetării judecătorești, este finalizată soluție definitivă de achitare și nici pentru măsurile dispuse în cadrul acestora, în condițiile în care nelegalitatea măsurilor dispuse nu este constatată.

Raționamentul expus de reclamant nu poate fi primit, întrucât nu este susținut nici dispozițiile invocate și nici de jurisprudența rezultată din aplicarea art.2 Protocolul 4 respectiv art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, nefiind de natură a justifica angajarea răspunderii statului în sensul de a repara prejudiciile cauzate prin simpla exercitare a acțiunii penale, chiar dacă aceasta a fost urmată de achitarea definitivă. În susținerea acestei concluzii, Curtea are în vedere și faptul că deși reclamantul a afirmat caracterul abuziv al măsurilor dispuse, argumentele prezentate nu relevă exercitarea cu rea – credință a acțiunii penale.

În același sens, s-a pronunțat și Înalta Curți de Casație și Justiție printr-o decizie de speță (dec. nr. 1829/17.11.2017 a Secției I-a Civilă), în cuprinsul căreia a statuat că exercitarea acțiunii penale urmate de achitarea inculpatului nu reprezintă în sine o faptă ilicită generatoare a răspunderii civile, în măsura în care acțiunea penală nu a fost afectată de grave vicii de legalitate care să-i fi determinat eșecul. În considerentele decizie s-a reținut că „Față de obiectul *dedus judecării*, de starea de fapt *necontestată și de temeiul de drept invocat în cererea de chemare în judecată (art. 1349 și 1357 Cod civil și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului)*, instanța de apel în mod corect a reținut că litigiul pendinte pune în discuție existența unui caz de răspundere patrimonială a statului pentru procedurile legale inițiate asupra cetățenilor săi, pretins vătămătoare în măsura în care ele nu sunt finalizate cu stabilirea vinovăției și sancționarea celui supus acestor proceduri.

Din acest punct de vedere, instanța de apel a constatat că este necesară o disociere între procedurile legale, inițiate și derulate în cadrul dat de actele normative care le reglementează, pe de o parte și cele aparent legale, adică acelea inițiate și derulate în aparență de legalitate, dar care de la bun început sunt sortite eșecului instituțional față de gravele vicii care le afectează. S-a apreciat că distincția este esențială, pentru că orice manifestare a autorităților statului care se încadrează în sfera atribuțiilor, competențelor și procedurilor de lucru reglementate va fi una legală, indiferent dacă la finalul ei se stabilește sau nu o răspundere a celui supus respectivei proceduri (contravenționale, administrative, penale); depășirea limitelor legale – impuse sub aspectul atribuțiilor, competențelor, a timpului de acționare, a metodelor specifice de abordare etc. – extrage respectiva manifestare din sfera actelor legale, impunând reglarea disfuncționalității prin alte mecanisme. (...)

De asemenea, Înalta Curte apreciază că în mod corect și legal a reținut instanța de apel că inițierea mecanismelor de control judiciar sau administrativ-fiscal nu este, prin ea însăși, un act prezumat ilegal și vătămător, după cum nici modalitatea de finalizare a acestora în sensul exonerării individului de la aplicarea vreunei sancțiuni, nu certifică natura abuzivă a măsurilor adoptate, temeiul activării și modalitatea de derulare a mecanismelor instituționale fiind cele care definesc respectarea principiului legalității.”

În concluzie, notează că astfel cum definită prin prevederile potrivit art. 1349 alin.1 cod civil fapta ilicită reprezintă o conduită contrară dreptului obiectiv, iar printre cauzele justificative (ale unei conduite aparent contrare) reglementate de lege se numără și exercițiul unui drept, conform dispozițiilor art. 1.353 cod civil. Așadar, pornind de la premisa că exercitarea acțiunii penale reprezintă atât o prerogativă de putere publică, cât și o obligație a reprezentanților Ministerului Public, fiind prevăzută în mod expres de lege, conduita organelor abilitate în acest sens, nu poate avea, *per se*, caracter ilicit.

De asemenea, Curtea apreciază că același raționament poate fi aplicat și în ceea ce privește măsurile procesuale luate în cadrul derulării procedurilor penale. Este de observat că, reclamantul a invocat impactul emoțional al măsurilor luate pe parcursul urmăririi penale și al judecării, dar fără a reuși să dovedească, în concret, că aceste măsuri au depășit limitele în care puteau fi luate. Observând probatoriul administrat în speță, nu se poate considera că acțiunile și măsurile organelor de cercetare și urmărire penală, respectiv ale instanțelor de judecată, au fost de natură a genera suferințe mai mari decât stresul și tensiunea psihică inerente procesului penal.

Susținerea că a fost nevoit să îi dea demisia de onoare din funcția de procuror din cadrul DIICOT nu este de natură a influența această concluzie, în condițiile în care fapta pentru care se efectuau cercetările penale era în strânsă legătură cu activitatea profesională derulată de reclamant în cadrul respectivei structuri specializate.

În același sens, al caracterului inerent al suferinței produse ca urmare a afectării imaginii în relațiile cu ceilalți, trebuie privite și susținerile referitoare la deteriorarea relațiilor cu colegii, prietenii și cunoștințele dar și cele privind opinia publică, din moment ce nu s-a pus problema dovedirii în vreun fel că autoritățile statului ar fi lansat o campanie mediatică împotriva reclamantului și nici că ar fi existat o scurgere de informații din dosarul penal cu scopul denigrării și afectării imaginii publice a reclamantului și cu încălcarea prezumției de nevinovăție de care se bucura acesta.

De fapt, reclamantul afirmă doar că declanșarea procesului penal urmată de achitare a fost de natură a adus atingere dreptului la viață privată în ceea ce privește componenta referitoare la demnitate, inclusiv din perspectiva dreptului la respect. Ca o observație generală, în raport de considerentele expuse anterior, Curtea consideră că pentru a se putea pronunța în concret cu privire la pertinenta argumentelor din cuprinsul cererii de chemare în judecată este necesar ca reclamantul, din moment ce solicită acordarea unor despăgubiri pentru încălcarea unor drepturi personale nepatrimoniale, să producă un minim de probe din care să rezulte în ce măsură aceste drepturi, ocrotite prin Constituție, i-au fost afectate prin măsurile dispuse ca urmare a declanșării acțiunii penale. Or, declarația martorului audiat în fața instanței a relevat doar o reticență a celorlalți în interacțiunea cu reclamantul, atitudine inerentă având în vedere procesul penal în curs de desfășurare la acel moment.

Cu referire la măsurile dispuse, Curtea reiterează că prin Ordonanța nr. 649/P/ 2014 din 26.06.2015 a fost luată, cu privire la reclamant, măsura controlului judiciar apreciată ca fiind necesară în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, raportat la faptul că persoanele care urmează a fi audiate pentru stabilirea corectă a situației de fapt sunt persoane din cerul relațional și pot fi influențate de acesta, precum și în scopul împiedicării sustragerii inculpatului de la urmărirea penală. Totodată, pe timpul cât se afla sub control judiciar, reclamantul avea și obligația să informeze de îndată Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție și Poliția mun. Craiova - Secția 5 cu privire la schimbarea locuinței și să nu părăsească localitatea de domiciliu, decât cu încuviințarea prealabilă a procurorului competent. Măsura controlului judiciar dispusă prin ordonanța mai sus menționată a fost supusă în mod repetat controlului instanțelor de judecată și menținută până în data de 28.09.2016.

Prin încheierea din data de 02.10.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 2600/1/2015, instanța de judecată a menținut măsura preventivă a controlului judiciar dispusă față de inculpatul Tudosan Ionel, al cărei conținut

a fost modificat în sensul înlăturării obligației inculpatului de a nu depăși limita teritorială a municipiului Craiova.

Împotriva încheierii din data de 02.10.2015 a formulat contestație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, contestație ce a făcut obiectul dosarului nr. 3612/1/2015, admisă prin încheierea nr. 232C/15.10.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în dosarul nr. 3612/1/2015. În cuprinsul încheierii nr. 232C/15.10.2015, instanța de judecată a reținut că, pentru a se respecta dreptul inculpatului la liberă circulație și, în același timp, pentru a se asigura interesul general constând în buna desfășurare a procesului penal, este necesară modificarea conținutului interdicției prevăzute de art. 215 alin. 2 lit. a Cod procedură penală impusă inculpatului Tudosan Ionel pe durata controlului judiciar, în sensul obligării acestuia la a nu depăși teritoriul României fără încuviințarea organului judiciar.

Așadar, reclamantului i s-au pus în vedere o parte din obligații prevăzute de art.215 c.pr.civ, printre care obligația de a nu părăsi localitatea de domiciliu în perioada 26.06.2015 - 15.10.2015, respectiv de a nu părăsi teritoriul României pentru perioada 15.10.2015 - 28.09.2016, fără încuviințarea organului judiciar competent, acesta plângându-se în general de luarea măsurii precum și de faptul că i-a fost restrânsă libertatea de mișcare și afectată viața de familie.

Analizând argumentația reclamantului, Curtea observă că în dreptul pozitiv nu există o prevedere specială care să reglementeze dreptul la despăgubiri persoanei cercetate penal, în caz de achitare, dacă anterior fusese luată măsura preventivă a controlului judiciar având în vedere că dispozițiile art. 539 c.pr.pen. acoperă, în urma interpretării Curții Constituționale doar situația reținerii și arestării nelegale sau nedrepte. Contrat susținerii reclamantului, instanța consideră că raționamentul din Decizia Curții Constituționale a României nr. 136 din 03.03.2021 nu poate fi aplicat prin analogie în situația măsurii controlului judiciar având în vedere caracterul specific al interpretării adoptate, pornind de la caracterul privativ de drepturi al măsurii arestării preventive, spre deosebire de caracterul restrictiv al măsurii ce face obiectul prezentei cauze.

Un argument în plus în sprijinul acestei aprecieri și al acestei distincții clare între caracterul restrictiv și caracterul privativ al măsurilor preventive ce pot fi dispuse pe parcursul procesului penal, este interpretarea dată de Curtea Constituțională în cuprinsul deciziei nr. 650/2014. Astfel, Curtea Constituțională a statuat că: „15. (...) potrivit Codului de procedură penală, măsura arestului la domiciliu face parte din categoria măsurilor preventive, pe lângă reținerea, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune și arestarea preventivă. În legătură cu acest aspect, Curtea, prin Decizia [nr. 531](#) din 13 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 21 octombrie 2005, a reținut că măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal. Ele vizează starea de libertate a învinuitului sau inculpatului și au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare.

16. Astfel, Curtea apreciază că trebuie stabilit dacă măsura arestului la domiciliu reprezintă o privare de libertate sau o măsură ce restrânge dreptul la liberă circulație. Din această perspectivă Curtea constată că dispozițiile [art. 25](#) din Constituție garantează dreptul la liberă circulație, stipulând, în același timp, că prin lege se stabilesc condițiile exercitării acestui drept. În materie penală, pentru a fi posibilă desfășurarea instrucției penale, exercițiul dreptului la liberă circulație poate fi restrâns cu respectarea și a celorlalte condiții prevăzute de prevederile constituționale ale [art. 53](#).

17. De asemenea, Curtea reține că inviolabilitatea libertății individuale este reglementată de [art. 23](#) din Constituție. Alin. (2) al aceluiași articol dispune în sensul că percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege, iar alin. (4) prevede că arestarea preventivă se dispune de judecător și numai în cursul procesului penal. De asemenea, din ansamblul

prevederilor constituționale rezultă că restrângerea libertății individuale are un cadru mult mai strict reglementat decât cel al restrângerii dreptului la liberă circulație.

22. În continuare, Curtea reține că ceea ce diferențiază în mod esențial o privare de libertate de o restrângere a exercițiului la liberă circulație este intensitatea măsurii dispuse și modul în care aceasta este dusă la îndeplinire.”

Potrivit cu interpretarea Curții Constituționale, se remarcă faptul că cele cinci măsuri preventive reglementate în cuprinsul art. 202 alin. 4 C.proc.pen sunt încadrate în două categorii, și anume măsuri privative de libertate, din care fac parte reținerea, arestul la domiciliu și arestarea preventivă, și măsuri restrictive de libertate, respectiv controlul judiciar și controlul judiciar pe cauțiune. Corespunzător, controlul judiciar este o măsură care prin intensitate și modul în care este dusă la îndeplinire nu îngrădește în întregime libertatea individului, ci doar restrânge exercițiul la liberă exprimare în concordanță cu necesitățile dictate de o realizare adecvată a scopului actului de justiție.

Ca atare, persoana supusă măsurii controlului judiciar nu se poate identifica cu o persoană „privată de libertate” în sensul art. 539 alin. 1 C.proc.pen, aidoma cum perioada în care aceasta a fost supusă măsurii restrictive de libertate nu poate fi echivalată unei privării de libertate, procedura specială prevăzută de Codul de Procedură Penală, astfel cum fost circumstanțiată prin dezlegările pronunțate de Curtea Constituțională și de Înalta Curte de Casație și Justiție, nefiind aplicabilă într-o asemenea situație.

Dând eficiență aspectelor expuse, Curtea apreciază că cererea de acordare de daune morale trebuie să fie analizată, tot din perspectiva constatării încălcării efective a unui drept apărut de dispozițiile legale interne sau de cele convenționale, într-o măsură suficient de importantă ce justifică producerea unui prejudiciu moral și acordarea de despăgubiri pentru repararea acestuia.

Astfel, reclamantul a susținut că din cauza măsurii controlului judiciar, nu a putut să se deplaseze la bunica să și să o ajute, aceasta decedând la scurt timp. Totodată a precizat că nu a putut participa la înmormântarea acesteia, fiind nevoit să se prezinte în fața organelor de poliție în acea zi. Referitor la aceste afirmații, Curtea consideră relevante mai mult aspecte de fapt, respectiv: reclamantul nu a dovedit, prin nici un mijloc de probă, împrejurarea că numita Dinu Ecaterina s-ar fi aflat în îngrijirea sa ori legătura de cauzalitate dintre instituirea măsurii restrictive la data de 20.06.2015 și decesul acesteia din data de 13.06.2016 (după aproximativ 1 an), dată la care reclamantul avea doar obligația de nu părăsi teritoriul României, fără încuviințarea organului judiciar competent. Or, dincolo de faptul că nu a depus la dosar programatul concret stabilit de organul de poliție, Curtea constată că reclamantul nu a susținut și nici nu a dovedit că a solicitat să i se dea posibilitatea de a se prezenta la poliție într-o altă zi, invocând motivul justificat al decesului, respectiv înmormântării.

În cuprinsul declarației martorului audiat în fața tribunalului se menționează că reclamantul nu a putut avea grijă de mama și de bunica sa care se aflau la Dăbuleni fără însă a se preciza, în concret, în ce a constat această imposibilitate în condițiile în care, reclamantul a avut libertatea de a se deplasa pe teritoriul țării, cu excepția perioadei 26.06.2015 - 15.10.2015. De asemenea, în această perioadă, reclamantul putea părăsi municipiul Craiova pentru motive justificate, cu încuviințarea organelor de cercetare penală, iar din probatoriul administrat nu a reieșit împrejurarea că ar fi formulat vreo solicitare în acest sens ori că cererile sale ar fi fost respinse.

În ceea ce privește susținerea că i-au fost întrerupte în mod brutal legăturile de familie prin obligația de nu părăsi localitatea Craiova, Curtea o găsește lipsită de relevanță în contextul în care, pe de o parte, reclamantul a afirmat că și-a desfășurat activitatea la DIICOT Structura Centrală timp de 10 ani, perioadă în care își putea stabili domiciliul oficial în București, iar, pe de altă parte, nu există nicio dispoziție legală care să îi interzică să fi solicitat ca organele judiciare să aibă în vedere domiciliul la care locuia efectiv cu familia, respectiv cel din București. De altfel, ținând cont de faptul că reclamantul era procuror, calitate în raport de care, se poate considera, în mod neechivoc, că avea

cunoștință de posibilitatea de a-și alege un domiciliu de care se țină cu ocazia instituirii măsurilor preventive.

Referitor la situația materială și emoțională dificilă a familiei prezentată de martor, Curtea constată că, într-adevăr, reclamantul nu a beneficiat de drepturi salariale în perioada în care a fost suspendat din funcție însă prin acțiunea formulată nu a solicitat repararea prejudiciului material. Fără a nega ori a subestima suferințele morale ale celorlalți membri ai familiei, consideră că eventualul prejudiciu ar putea fi invocat de aceștia iar nu de către reclamant.

Cu privire la aplicabilitatea art.5 din Convenția EDO, Curtea notează că această reglementare are în vedere privarea de libertate iar nu restrângerea libertății de mișcare, simplele restricții la libertatea de circulație putând fi analizate, eventual, din perspectiva art.2 Protocolul nr. 4 ce garantează acest drept. Deosebirea dintre cele două libertăți a fost analizată de instanța europeană începând din anul 1980, astfel cum rezultă din cauzele CEDH *Guzzardi c/Italiai*, respectiv *Raimondo c/Italiai*. Întrucât împotriva reclamantului nu au fost dispuse măsuri privative de libertate, în speță nu sunt incidente prevederile art. 5 CEDO.

Potrivit art. 2 Protocolul nr. 4 la Convenția EDO „1. Oricine se găsește în mod legal pe teritoriul unui stat are dreptul să circule în mod liber și să-și aleagă în mod liber reședința sa. 2. Orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv pe a sa. 3. Exercițarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora. 4. În anumite zone determinate drepturile recunoscute în paragraful 1 pot face obiectul unor restrângeri care, prevăzute de lege, sunt justificate de interesul public într-o societate democratică

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a apreciat că toate cele trei drepturi ce compun libertatea de circulație pot cunoaște anumite limitări în cazurile și condițiile prevăzute de textul enunțat anterior. Așadar, a analizat condițiile în care aplicarea de către autoritățile naționale a unei măsuri ce constituie o limitare a libertății de circulație este compatibilă cu art.2 parag.3 din Protocolul 4, în special privind caracterul ei necesar într-o societate democratică și respectarea raportului de proporționalitate între asemenea măsuri și scopul urmărit prin dispunerea lor.

Cu titlu de exemple relevant se impune a menționa că într-o cauză în care reclamantul a denunțat plasarea sa supravegherea specială a poliției, în pofida achitării sale, Curtea a constatat că timp de 3 ani acestuia i-au fost impuse restricții foarte grele ale libertății de circulație, măsură ce era prevăzută de legea națională, și care a fost apreciată de instanța europeană ca având scop legitim: menținerea ordinii publice și prevenirea infracțiunilor penale. Astfel, s-a considerat că eventuala achitare pronunțată în privința persoanei supuse măsurilor preventive nu le înlătură, *ipso facto*, orice rațiune de a fi, deoarece elemente concrete culese în timpul procesului deși insuficiente pentru condamnarea acelei persoane, pot, totuși, justifica temeri rezonabile că ar putea comite în viitor alte infracțiuni penale.

Dând eficiență acestor principii și interpretări, Curtea consideră că, în speță, măsura controlului judiciar la care a fost supus reclamantul era prevăzută de codul de procedură penală și a avut un scop legitim, chiar dacă procesul penal a fost finalizat cu achitarea reclamantului. Fără a relua argumentele expuse anterior, se impune a sublinia faptul că măsura controlului judiciar a făcut obiectul analizei instanțelor de judecată fără a se constatat nelegalitatea ei, iar pe durata instituirii controlului reclamantul avea posibilitatea de a solicita să i se permită părăsirea localității, respectiv a țării pentru motive justificate. Pe cale de consecință, nu se poate reține o încălcarea dreptului la libertatea de circulație susceptibilă a da naștere unui drept la despăgubire.

Pentru considerentele expuse, va admite în parte acțiunea, va obliga pârâtul să plătească reclamantului suma de 30.000 lei reprezentând cheltuieli de judecată efectuate în dosarele penale, va respinge în rest cererea ca neîntemeiată.

Văzând dispozițiile art. 453 alin.2 cod proc civ va obliga pârâtul să plătească reclamantului suma de 902,5 lei reprezentând cheltuieli de judecată, respectiv taxă de timbru aferentă pretențiilor admise.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Admite apelul declarat de apelantul-reclamant Tudosan Ionel, cu domiciliul în , împotriva sentinței civile nr.974/14.06.2022 pronunțată de Tribunalul București – Secția a III – a Civilă în dosarul nr.15869/3/2021, în contradictoriu cu intimatul-pârât Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, cu sediul în București, Bd. Libertății, nr.16, sector 5

Anulează sentința civilă apelată și rejudecând:

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Statul Român prin MFP, ca nefondată.

Respinge excepția inadmisibilității acțiunii, ca nefondată.

Admite în parte cererea.

Obligă pârâtul să plătească reclamantului suma de 30.000 lei reprezentând cheltuieli de judecată efectuate în dosarul nr.2600/1/2015.

Respinge în rest cererea ca neîntemeiată.

Obligă pârâtul să plătească reclamantului suma de 902,5 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Cu recurs în termen de 30 de zile de la comunicare.

Pronunțată în condițiile art.396 alin.2 cpc, astăzi, 16.02.2024.

**PREȘEDINTE ,
Cristina Dobrescu**

**JUDECĂTOR,
Linda Iulia Bârlădeanu**

**GREFIER,
Andreea Cristina Oancea**

*Red. C.D.
Tehnored. T.I./C.D.
4 ex.17.04.2024
Trib. București – Corina Tudor*